

74 JAAR LATER

Door Riek Levie – 6 juni 2017

In het nawoord van mijn boek (Mijn Levenspad) maak ik gewag van het feit, dat ik bericht ontving vanuit Nederland, dat de nazaten van de familie Eckhardt gevonden waren. Bij deze familie met drie kinderen (jongen 7, meisje 5 en jongen 3) waren mijn ouders, broer en ik ca. een jaar ondergedoken van zomer 1943 tot voorjaar 1944. Wij konden er niet langer blijven, want onze gastvrouw was in verwachting van het vierde kind, (dat een meisje zou worden). Na de oorlog was er nog even contact en afscheid, want in 1951 emigreerde de familie Eckhardt naar Canada en in 1953 vertrokken wij naar Israël. We verloren elkaar uit het oog, maar van beide kanten deden we veel speurwerk doch zonder resultaat tot ik 67 jaar later bericht kreeg, dat de weduwe van de oudste zoon gevonden was. De ouders, onze gastheer en echtgenote, de oudste zoon en de oudste dochter waren overleden, maar met de weduwe van de oudste zoon had ik het eerste contact telefonisch (Israël-Canada). Zij vertelde me ook, dat de jongste zoon Harry en het tweede meisje Elly nog in leven waren. Omdat haar schoonouders veel over de oorlogsperiode aan de kinderen verteld hadden, hoefde ik aan Nelly, (de weduwe) niet veel over ons verblijf in de onderduik uit te leggen toen ik met kloppend hart de eerste keer met haar sprak. Het contact was er direct, hoewel ik haar nooit gezien had. De dag erna werd ik uit Canada gebeld door een zeer geëmotioneerde Elly, (het vierde kind) dat de aanleiding was, dat we niet langer bij hun konden blijven. Ook met haar voelde ik meteen een band. Nog wat later kwam ook Harry aan de lijn en nu heb ik met alle drie een heel prettig contact. Ze wonen niet in elkaars buurt, maar spreken en zien elkaar geregeld.

Na deze uitgebreide inleiding wil ik hier vertellen, dat ik een paar maanden geleden een telefoontje kreeg van Harry met de mededeling, dat hij over enige tijd Israël wilde bezoeken en dus ook mij wil ontmoeten! Dat was een schitterende boodschap. Hij regelde zijn reis en hotel en in de laatste week van mei kwam hij voor een week. Natuurlijk maakten we een afspraak om elkaar te ontmoeten, die plaats had op 28 mei j.l. [2017]! Het jochie van ‘toen 3 jaar’ is nu een man van 77 jaar!!! **74 jaar hadden we elkaar niet gezien!!!** Uiteraard was het een zeer emotionele ontmoeting. Toch vlotte het gesprek zonder haperen (in Engels en Nederlands) en hadden we elkaar veel te vertellen in de vier uren, die we in elkaars gezelschap doorbrachten. Enige dagen later ontmoetten we elkaar nogmaals en ook hierbij stonden onze monden niet stil. Het frappante van dit weerzien was, dat wij beiden nog de enige personen zijn, die over die onderduikperiode kunnen praten, want zijn ouders, broer en oudste zus leven niet meer en ook mijn ouders en broer zijn overleden. Dit feit maakte het weerzien nog meer bijzonder!!!

Deze recente ervaring met de Eckhardt's laat één ding duidelijk zien: Hoe moeilijk het is een punt achter deze periode te zetten. Herhaaldelijk vind ik nieuwe informatie over het verleden, ontmoet ik oude bekenden of bedenk ik thema's, die nog niet aan de orde zijn gekomen.

=====